

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, kedves Diákok!

Tisztelt Ünneplő Közönség, kik itt a Felvidéken, Hidaskürtön a Cserevka Házaspár által 25 éve alapított Iskolában összegyűltünk, hogy megemlékezzünk és méltassuk az 1848. március 15-i forradalmat.

Megtiszteltetés a Széchenyi Társaságnak és Nekem a Társaság Főtákosának, hogy e jeles alkalommal ünnepi szavakat intézhetek Önökhöz.

„Kik a múlt márciusi napok óta figyelmükre méltatták s figyelmükben akarták tartani írásaimat, beszédeimet és tetteimet, kegyesek lesznek igazolni azon szavaimat is, melyet most mondok, miszerint mindig azt tartottam, hogy Magyarország nem támadó harcot visel, nem akar semmit akvirálni, csak megtartani azt, amire a király megesküdött, amihez törvényes joga van; s miután egyebet nem, csak ezt akarja, s én a szerencsétlenségek egyik legnagyobbikának tartom a háborút, csak egyet ismerek ennél nagyobbat, egy nemzetnek halálát s egy nemzetnek gyalázatát, bizonyosan én fogok leginkább örvendezni, ha a nemzetnek igazságos s törvényes jogait, becsületét, szabadságát, s azon viszonyokat tekintetbe véve, melyek köztünk s az ausztriai monarchia között fennforognak, a méltányos kiegyenlítést béke útján biztosíthatjuk”. –ezek a mondatok Kossuth Lajos 1848 december 31-én az Országgyűlés vegyes ülészakán hangzottak el

Nemde összecsengenek ezek a mondatok Petőfi Sándor Pesten 1848. március 17-én leírt mondataival?

„Késő éj van. Jó éjszakát szép csecsemő ... szép vagy te, szebb minden országbéli testvéreidnél, mert nem fürödtél vérben, mint azok, téged tiszta örömkönnyekek mostak; és bölcsőd párnái nem hideg, merev holttestek, hanem forró, dobogó szívek. Jó éjszakát! ... ha elalszol, jelenj meg álmomban úgy, amilyen nagynak, ragyogónak a világtól tiszteltnek, én reméllek!”

Nemde összecsengenek ezek az idézetek a most 60 éves évfordulóját ünneplő 1956. októberében történetekkel. Nem forró és dobogó szívvel gondoltunk és gondolunk ma is az október 23-án történetekre?

Nemde 12 pontban foglaltuk össze követeléseinket a kommunista kormánynak és a Szovjetunióknak?

1989. őszén nemde 12 pontban határoztuk-e meg a rendszerváltoztatás igényét a Parlament lépcsőjén?

Bizony, a magyar szabadság vágya, a nemzeti öntudat szálai 1848-ból indulnak és megemlékezéseinkben nem egyszer napi munkánkban is ide térnek vissza.

Széchenyi mindvégig a háttérbe húzódott, de jól tudta, ez a nap igazán az ő ünnepe. Az a törvényes átalakulás megy végbe, melynek programadó kezdeményezője ő volt. Lehetetlen meghatódás nélkül olvasni azokat a sorokat, amelyeket legnagyobb riválisaival kapcsolatban még aznap este a naplójába írt: *„Mi a teendő? Louis B[atthyánynak] és K[ossuthnak] kell alárendelnem magamat. Minden gyűlés, antipáthia és minden ambíció el kell, hogy némuljon. Nem fogom őket megcsalni; vajon szolgálat-e? Ez az egészségemtől függ.”*

Egy másik helyen azt is becsületesen elismerte, hogy a két Louis néhány nap alatt többet ért el, mint ami az ő politikájával száz év alatt lett volna lehetséges. Bizonyára nem csak a felelős minisztériumra gondolt, hanem a népképviselői átalakulásra, s főként a nemesség tervezett kármentesítése mellett végrehajtott jobbágyfelszabadításra.

És aztán szolgált. Szolgált mindaddig, amíg egészsége engedte.

Legyünk büszkék vértelen és győzedelmes forradalmainkra, legyünk büszkék Nagyjainkra és nemkülönben saját fiatalunkra és apáinkra, mert tudtunk a nagy cél érdekében összefogni, levetni napi különbözőségeinket és győzni!

Győzni úgy, hogy csak világhatalmak fegyveres beavatkozásai és közömbösségei tudtak rajtunk úrrá lenni.

De ma, ne az ármányt, az agressziót, a megtorlást, a jelemtelen gyávák árulását, ne a gyilkosságokat és öngyilkosságokat, ne saját kétségbe esésünket, ne bús magyar lekületünket emlegessük.

Magunk hibáit, tévedéseinket, okos előrelátásainkat se soroljuk. Győzni csak úgy lehet ha a kellő pillanat felismerésekor Széchenyit követjük.

Ezer év történelme bizonyítja a magyar nemzet életképességét. Ezt Önöknek itt a Felvidéken nem nekem kell bizonyítanom, nekem itt csak tanulnom lehet.

Örizzék szívükben és tanítsák meg gyermekeiknek és tanítványaiknak 1948 és 1956 üzenetét, legyenek példaképeik, vállaljanak Önök is példaképpé és akkor, de csak akkor van esélyünk arra még sok-sok évszázadon keresztül lehetünk büszkék történelmünkre, Magyarországra.

Virág Benedek mondta Széchenyinek

„magyarnak lenni igen nehéz, de nem lehetetlen”